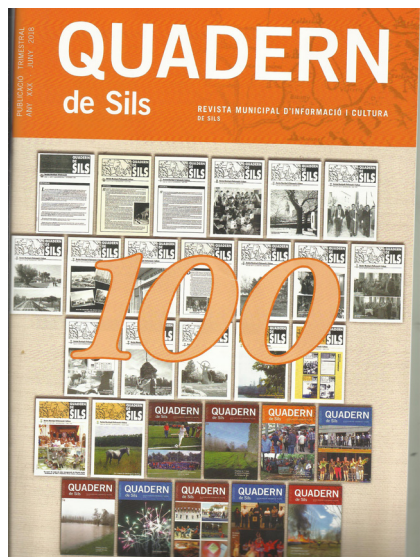

na Triadó i Simon Vall-llosera. Quan van editar el número 400 (el novembre de 2008) ja van fer una exposició retrospectiva a la Biblioteca Joan Vinyoli, bé que centrada en l'any Espriu. Ara ja van pel número 454 i estan projectant diverses activitats commemoratives amb motiu d'aquest esdeveniment cultural.

D'altra banda, a la població veïna de Sils acaba de sortir el número 100 del seu *Quadern de Sils*, actualment trimestral, tot un fet històric, també, per a una població en constant creixement, que va començar la revista fa uns trenta anys. Sota la direcció tècnica de Paula Otero Rista, constitueixen el consell de redacció Narcís Figueras, Dolors Calvo, Juli Garcia, Paco Gonzalo, Ariadna Peralta i Àngel Pomar. Aquest equip signa l'editorial i acaba dient: «Només esperem que la mirada al passat ens ajudi a entendre millor el present i el futur, per tal de repetir encerts i evitar errors».

>> Portada del número 100 del *Quadern de Sils*. (Autoria: JOAN DOMÈNECH)

Maçanet i el pou de glaç | El Taller d'Història d'aquesta localitat segueix potenciant els monuments del terme i ha sabut dissenyar unes rutes per al públic que permeten recórrer-ne els elements principals. Una d'aquestes rutes va del castell de Torcafelló al pou de glaç de Buscastell (a ambdós hi fan visites guiades), a la carretera d'Hostalric, en una zona de roure africà que, segons els entesos, és única a tot el Principat. També és únic l'esmentat pou, documentat a partir de 1650, que el Taller va acabar de restaurar el

2002. El pou té 12 metres d'alçària i una superfície amb una base tan gran que permet acollir-hi públic, a l'interior (hi ha un accés de quan havia servit per crear-hi xampinyons), per celebrar-hi concerts de petit format. Cada any se n'hi fan un o dos (un dels quals, pel setembre) i sempre resulten memorables, en tots els sentits.

LA CERDANYA

Text i fotos > SANDRA ADAM

El Cor Transfronterer de Cerdanya canta la Misa a Buenos Aires de Palmeri

| Fa set anys que el Cor Transfronterer de Cerdanya es proposa grans reptes. Després del *Gloria* de Vivaldi i els rèquiem de Mozart i Fauré, enguany han cantat la *Misa a Buenos Aires* del compositor argentí Martín Palmeri. Aquesta peça de 1996, coneguda amb el nom de *Misa tango*, combina el to sacre de les misses tradicionals per a orquestra i cor amb la sensualitat del tango argentí.

Sense orquestra però amb cent cantaires, a l'església de Sant Domènec de Puigcerdà, el 21 d'octubre, el Cor Transfronterer de Cerdanya i el Grand Choeur du Bassin d'Arcachon - Colcanto han interpretat aquesta peça acompanyats per Gilberto Pereyra al bandoneó i Nicolas Licciardi al piano. Sota la direcció de Corinne Aubert, els cantaires han traslladat al públic la nostàlgia i la tensió dramàtica de l'obra.

Un cop més, el Cor Transfronterer de Cerdanya ha presentat un projecte que uneix cantaires i músics d'indrets diversos per treballar en una obra conjunta, en la qual es busca l'excel·lència d'un acabat professional.

>> El Cor Transfronterer de Cerdanya canta la *Misa a Buenos Aires de Palmeri* a l'església de Sant Domènec de Puigcerdà.

(Autoria: JOAN REYES)

Book club a la Biblioteca Comtat de Cerdanya

| Aquest curs, la Biblioteca Comtat de Cerdanya inverteix els esforços a crear i consolidar un club de lectura infantil. La biblioteca ja té experiència en la creació d'aquest tipus d'activitats. De fet, la versió per a adults funciona des de fa més de quinze anys, i enguany també s'ofereix la versió per a adolescents de primer i segon d'ESO. Ara l'objectiu és un altre: les nenes i els nens de cinquè i sisè de primària.

La iniciativa és ambiciosa. Que els joves llegeixin fora de l'aula, s'introdueixin en lectures que no coneixen i comparteixin el seu punt de vista amb altres joves lectors és, sens dubte, un gran repte.

El projecte promet i genera certes expectatives. Un club de lectura per a nens de 10 a 12 anys és bo per inculcar-los la reflexió, l'esperit crític i, inevitablement, la pràctica de l'expressió oral en públic, sense oblidar els beneficis d'imaginar-se allò que llegeixen, sense pantalles pel mig que els donin el producte acabat. Sort per a aquesta iniciativa i bona lectura!

EL RIPOLLÈS

Text > EUSEBI PUIGDEMUNT

Camins d'Oliba | La personalitat de qui va ser bisbe de Vic ensem amb abat dels monestirs de Santa Maria de Ripoll i Sant Miquel de Cuixà, Oliba de Cerdanya (971-1046), marca la crònica d'aquesta edició. L'associació Rutes del Romànic, un col·lectiu integrat pels municipis de Manresa, Vic, Ripoll i Sant Joan de les Abadesses, i pels consells comarcals del Bages, Osona, el Moianès i el Ripollès, que compta amb el suport de les diputacions de Barcelona i Girona i del Bisbat de Vic, ha commemorat el mil·lenari de la consagració d'Oliba com a bisbe de Vic amb tot un seguit d'actes (de juliol a octubre) per donar a conèixer la vida i l'obra d'aquest personatge cabdal de la història de Catalunya i qualificat sovint de *pater patriae*. Aquestes activitats s'han reunit sota el títol «Camins», per rememorar els viarans entesos com a vies de comunicació entre els comtats catalans i, al seu torn, amb Roma, les quals Oliba petjà moltes vegades, i també com a vies de circulació per on transitaven idees, coneixement i nous corrents artístics (el romànic).

Història i música | El primer esdeveniment va tenir lloc el 18 d'agost, a Santa Maria de l'Estany; el segon, el 29 de setembre, a Sant Joan de les Abadesses, i el tercer, el 27 d'octubre, a Vic. Centrant-nos, doncs, en la vila de les abadesses, les activitats proposades van desenvolupar-se al Palau de l'Abadia i al monestir. A la sala Abat Arnau de Vilalba, l'historiador i conservador del Museu Episcopal de Vic (MEV) Marc Sureda va dictar la conferència «Oliba de Cerdanya, un abat i bisbe a l'Europa de l'any 1000», en què, a part de glossar l'home i la seva obra, el va comparar amb altres insignes eclesiàstics europeus d'aleshores, com ara Notger de Lieja o Bernard de Hildesheim.

Un cop acabada la conferència, la música va prendre el relleu a la paraula, amb l'espectacle *Mil anys d'absència*, dirigit per Antoni Madueño, en què el grup Les Cantarines va oferir textos de música tradicional al costat de peces dels anys d'Oliba, a càrrec d'Arturo Palomares, Lucía Samitier i el mateix Antoni Madueño.

El dia 27 d'octubre, a Vic, es va cloure el cicle «Camins» amb la inauguració de l'exposició al MEV «Oliba episcopus», que proposa una visió renovada d'Oliba, el seu context i els diferents aspectes de la seva trajectòria, des de l'origen comtal, passant per la condició de monjo i abat, la consagració episcopal i les tasques pròpies del bis-

>> Imatge promocional del del cicle «Camins», centrada en la figura d'Oliba.

be, fins a la seva obra artística, cultural i política. La mostra reuneix els testimonis materials i documentals més importants de la seva vida i del seu entorn, junt amb d'altres de coetanis, procedents de diferents col·leccions de Catalunya i d'Europa (Vic, Barcelona, Girona, Madrid, París, Hildesheim i Ciutat del Vaticà). Es podrà visitar fins al dia 10 de febrer de 2019.

Un gran patriarca | Sense deixar ni la música ni el personatge, el dissabte 13 d'octubre a les voltes del mones-

tir de Ripoll ressonaren els acords de l'*Oratori musical* que monsenyor Valentí Miserachs i Grau, mestre de capella de Santa Maria la Major de Roma, ha compost en homenatge als bisbes vigatans Oliba i Torras i Bages. En paraules del mateix Miserachs, «Oliba i Torras i Bages són els nostres dos grans patriarques, el de la naixença de la pàtria i el de la Renaixença. El nostre país, i de retop qualsevol altre, podria viure de renda amb l'herència de caire universal que aquests dos pares ens han deixat».

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > **ADRIÀ FONT**

Són les 4 de la tarda, és negra nit. Surto de treballar i vaig a casa. Mentre em dirigeixo cap al cotxe algú, en la llunyania, tira focs artificials, dues palmeres i una traca. Fa pocs dies va ser Cap d'Any, i encara ara recordo l'espectacle de focs artificials que, com quan finalitzen les Festes de Sant Narcís, ilumina la ciutat en acabar les dotze campanades. Només hi ha una diferència: aquí, els encarregats del llançament dels focs som tots els habitants de l'illa. Tothom pot sortir al carrer i llançar palmeres de colors vermells, daurats i blaus, mentre d'altres, a l'altra banda de la ciutat, gaudeixen de l'espectacle, que no durarà una nit, sinó dies, fins a esgotar les existències. Arribo al cotxe. Com cada dia des de fa uns mesos, l'haig de desenterrar de sota la neu, però ara, després del primer hivern, ja en soc un expert: obro el maleter, agafo la pala, tres minuts i llestos!; no poso cadenes perquè les rodes d'hivern porten claus. Arribo a casa i trobo una nota a la nevera: «Cal comprar: [...]». Sortir a comprar és tota una odissea; no és

com anar a la botiga de queviures de sota casa. Visc a un barri als afores de Reykjavík i tinc la sort que el supermercat és a prop. Em poso la gorra, l'abric gruixut i em calço les botes, que porten claus per no patinar pel carrer. Amb una mica de sort la màquina llevaneus deu haver passat per la vorera. Tot i el fred i les poques hores de llum, la gent no deixa de fer activitats a l'aire lliure. Jo aprofito per anar a esquiar cada tarda que puc: l'estació d'esquí Bláfjöll és a vint minuts de casa. No és com els Pirineus, però té el seu encant. Al final, avui, al supermercat, hi he comprat una bona peça de xai, que farem a la barbacoa, i moniato, per fer-ne puré. La nit és clara i les estrelles s'han apoderat del cel. Al balcó de casa, mentre espero pacientment que el xai estigui al seu punt, em pregunto si avui veurem alguna aurora abans d'anar a dormir. Són les vuit del vespre, i, mentre sopem tranquil·lament, a fora comença a nevar. Avui no hi haurà aurores, però demà hauré de tornar a desenterrar el cotxe per anar a treballar.